

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2019. július 11.
(csütörtök)

Szepesy László

A BÁLVÁNYIMÁDÁS FAJTÁI

Énekek: 663; 135,1.8-12

Alapige: Sofóniás 1,4-6

„És kinyújtom kezemet Júda ellen és Jeruzsálem minden lakója ellen, és kiirtom e helyről a Baál maradékát, a bálványpapok nevét a papokkal együtt; azokat is, akik a háztetőkön az ég seregének hajlonganak; és azokat, akik hajlongnak, esküdvén az Úrra, de esküsznek az ő Molokjukra is; azokat is, akik elfordultak az Úr követésétől, és akik nem keresik az Urat, és nem tudakoznak felőle.”

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, mennyei Édesatyánk, hogy bár magunktól, saját érzékszerveinkkel, szemünkkel, szánkkal, fülünkkel, kezünkkel nem foghatunk fel Téged és nem ismerhetünk meg, de Te magad vagy az, aki keresel minket, és magadról beszélsz, kijelented magadat, hogy megismerhessünk. Köszönjük Neked, hogy az Igén keresztül is ezt teszed: keresel bennünket és magadról beszélsz, az élet minden helyzetében mutatva meg velünk való kapcsolatodat azért, hogy higgyünk Benned, és elhiggyük mindazt, ami Igédben Rólad írva van.

Bocsásd meg, hogy ennek ellenére mégis saját szívünk is elkezd Rólad képzelegni, és kitaláljuk, hogy Te milyen vagy, milyennek kellene lenned, mi mindent kellene nekünk megadnod, vagy hogyan kellene velünk bánnod egy-egy adott helyzetben, különösen is a terhek és megpróbáltatások idején. Urunk, kérünk, bocsásd meg, amikor elkezdünk bálványokat gyártani, mert amit mi kitalálunk Rólad, az nem feltétlenül igaz. Az az igazság, amit kijelenttéssel nekünk az Igében, amit Jézus Krisztus által az evangéliumokban élénk adtál. Kérünk, segíts, hogy pont ezért a Te Igédből akarjunk Téged megismerni, és hogy ne keressünk Téged máshol, és ne bízzunk más kitalációban, beszédekben, csak abban, ami megegyezik a Te Igéddel.

Köszönjük Neked, hogy a mai, munkával teli nap után is így este összejöhetünk testvéri közösségben, és kérhetjük, hogy Szentlelked jelentsen ki Téged az Igén keresztül, ismerjük meg a Te akaratodat, de ne csak megismerjük, hanem el is fogadjuk mindazt, amit rólunk is mondasz, mert bennünket is jobban ismersz, nem csak magadat. Könyörgünk, adj hitet elfogadni, még hogyha esetleg fájó is, amit megmutatsz, és segíts aszerint élni, és Hozzád fordulni kegyelemért, szabadításért, segítségért. Ezért kérünk, áldd meg ma esti alkalmunkat, szóljon az Ige, végezze el azt a munkát, amelyet szántál neki, és tudjuk jól, hogy nem tér Hozzád vissza dolgavége-

A BÁLVÁNYIMÁDÁS FAJTÁI

zetlenül, hanem megtermi gyümölcsét a Te dicsőségedre. Ezt kérjük, Urunk, dicsőítsd meg ma este is magadat közöttünk.

Krisztus nevében kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Sokan, amikor meghallják ezt a szót, hogy bálványimádás, akkor az ókor jut eszükbe, amikor az emberek még fából, kőből faragott szobrok előtt borultak le, és imádkoztak otthonaikban, templomokban pogány isteneikhez. Ma már – hangoztatják nagyon sokan – a felvilágosult ember ilyet nem tesz. Bárcsak így lenne! De sajnos azt látjuk hazánkban, hogy a boltokat elárasztják a különféle kis Buddha-szobrok, a kis szerencsehozó tárgyak, amulettek, ereklyetárgyak, és ezek sose fognak el a polcokról, mert mindig van rájuk igény, mindig van, aki keresi őket. Ezzel egy időben azt is látjuk hazánkban, hogy újraéledt a régi magyar pogány vallás. Néptánc órákon vagy hagyományőrző körökön – magam is szemtanúja voltam – kiszabababut égettek a gyerekekkel, amellyel elúzták úgymond a telet, egy szabályszerű pogány rituálé zajlott le. Nem elmesélték, hogy mi történt régen, hanem eljátszották a gyerekekkel, hogy most mi elúzzuk a telet. Sámánokhoz fordulnak az emberek gyógyulásért, különféle varázslásokért, és más népektől átvett babonás szokásoknak is rabjaivá vált népünk, gondoljunk csak egy egyszerű esküvőre, annak lakodalmi részére, mennyi minden történik, ami bizony régi pogányságból származik, például a tányértörés (ez egy germán vallásból lett átvéve, ami a szellemeket hívatott elűzni). És akkor még nem beszéltünk azokról a templomokról, ahol az emberek különféle szobrok előtt hajolnak meg, borulnak térdre és imádkoznak ahhoz, akit állítólag a szobor ábrázol.

Sofóniás prófétának ítéletet kellett hirdetnie kora bálványimádói miatt is, aminek minket is figyelmeztetnie kell arra, hogy a bálványimádás bűnét ne írjuk csak úgy le, és ne a múlthoz tartozónak tekintsük, hanem napjainkban is egy olyan dolognak, amely minden embert megkísért. Mert a bálványimádás sosem megy ki a divatból, mert amíg létezni fog bűnös emberi szív, addig létezni fognak bálványok is. Ugyanis amikor Isten az Igében többször megtiltja a bálványimádást, akkor egyúttal arra is rámutat, hogy azoknak mi vagyunk a kitalálói, a szívünkben születnek meg a bálványok. Mert ezt mondja például a 3Mózes 26,1-ben: „*Ne csináljatok magatoknak bálványokat, se faragott képet*”. Ez alatt nemcsak a szoborkészítést érti – a legtöbben nem értünk ehhez, és régen se értett mindenki a szoborfaragáshoz – hanem azt érti, amit az első parancsolatban is megerősít, azt, hogy a szívünk ne hajoljon el az egyetlen élő Istentől és ne vessük másba a bizalmunkat, csak Őbelé. Mert mi a bálványimádás lényege? A Heidelbergi Káté 95. kérdés-felelete nagyon jól összefoglalja az Ige válaszát. Azt olvassuk ebben: „Kérdés: Mi a bálványimádás? Felelet: Az, ha az ember az egy igaz Isten helyett, aki magát igéjében kijelentette, vagy még őrajta kívül is, mást képzel vagy tartogat magának, hogy abba bizalmát vesse.” Azaz vagy Isten helyett vagy Isten mellett másban is bízunk. Ezt véve alapul tehát ki kell mondanunk azt, hogy a bálvány nem egy szobor, hanem bármi, amibe a szív a bizalmát veti Isten helyett vagy mellett. A bálvány lehet egy személy, egy ember, akár mi magunk, lehet egy láthatatlan erő, maga a természet, egy ideológia, bármilyen tárgy, amit ereklyeként tisztelünk és őrzünk, de bálvány lehet az egészségünk, a pénz, a családjunk, és még sorolhatnánk, mennyi minden. Minden, amiben bízunk, amitől boldogulást várunk a mindennapok során.

Modern korunk bálványai azonban nemcsak látványos módon mutatkoznak meg különféle vallásokban és babonaságokban, hanem gyakran rejtve akarnak maradni a szívünk mélyén, és csak a cselekedeteinken keresztül mutatkoznak meg. Olyannyira nem látjuk őket, hogy sok esetben még magunk sem vagyunk vele tisztában, hogy titokban, legbelülről bálványaink irányítják érzéseinket, vágyainkat, tetteinket. Ez a fajta bálványimádás azért veszélyesebb a nyilvánosnál, mert az ember abban az illúzióban él, hogy ő szabad mindentől, nem veszi észre szolgálta voltát, és ezért nem is keres abból szabadulást. Az a betegségünk mindig veszélyesebb, aminek nincs látványos tünete, hanem titokban pusztít legbelül. Isten az Igében rá akar mutatni az ilyen bálványainkra, amelyek gyakran megegyeznek az ókori istenekkel, akik valamilyen emberi vágnak a megszemélyesítői voltak.

Példának okáért Jézus Krisztus az evangéliumokban beszél a Mammonról, azt mondja, hogy „*senki sem szolgálhat két úrnak*”: Istennek és a Mammonnak. Mammon a pénz és a vagyon istene volt. És bár napjainkban szobrárt nem imádják, de magát a gazdagságot, a luxust, a kényelmes életet, a jólétet hányan bálványozzák! Hány fiatal pályakezdő nem képes elfogadni a kezdő fizetést, és ehelyett, feláldozva a pénz- és vagyonszerzés oltárán akár a hazáját, akár a családi, vagy a baráti kapcsolatokat, külföldre mennek, hogy ott még több pénzért dolgozhassanak. Mi ez, hogyha nem a pénz imádata? Nem arról van szó, hogy ne lenne valami minimális egzisztencia. Itt a megelégedés a kérdés. Nem elégszünk meg a kezdő fizetéssel, vagy azzal, hogy az ember rögtön nem egy villában, hanem egy másfél szobás lakásban lakik. De nemcsak a fiatalokra jellemző ez, hanem minden korosztályra, mert mindig akadnak mohó és pénzsóvár emberek, akik mindig csak gyűjteni és gyűjteni akarják a pénzt, hogy azon üljenek, vagy pedig hosszú ideig kemény munkával, néha a családot hanyagolva gyűjtik a vagyont, hogy rövid ideig élvezhessék azt. Krisztus is erre figyelmeztet, a bolondról beszél, aki gyűjtögeti a gabonáját, még újabb csúrt is épít hozzá, és mit mond neki? „*Bolond, ez éjjel elkéri a te lelkedet.*” Milyen hosszú ideig élvezi, nem?

Sofóniás próféta egy másik bálványról beszél, Baálról, aki kánaáni vihar-, eső- és termékenységisten volt, akinek a neve annyit jelent, hogy úr, uralkodó. A viharban a természet hatalmas ereje mutatkozik meg, és az eső – tudjuk jól – termékennyé teszi a földet, ez Közel-Keleten különösen is fontos, mert a víz ritka kincs. Mint pogány isten, Baál a hatalmat és az erőt jelképezte régen. A róla szóló mítoszokban is ez derül ki. Baál istenség alakja minden más pogány isten fölé akarta helyezni magát, mindenkivel harcolt, hogy legyőzzön mindenkit, hogy ő lehessen az úr, ő legyen mindenek fölött. Nem kell mondanom azt, hogy ma is hányan imádják az erőt, a hatalmat, a mások fölött való uralkodás lehetőségét, és ne csak a politika és háború világára gondoljunk, igaz ez a mindennapok szintjén is. Már a kisgyerekek is erejüket fitogtatva próbálják meg társaik fölé helyezni magukat, különösen a fiúk. Vagy éppen a szépséget tekintve ideálnak, versenyeznek a lányok: én különb vagyok, szebb vagyok. Vagy gondoljunk arra, hogy hány házasság megy azért tönkre, mert a felek folytonos hatalmi harcot vívnak, egymással küzdenek azért, hogy nekik lehessen igazuk, és ők mondhassák meg, mi legyen, hogy legyen. Így szoktunk erre utalni: ki hordja a nadrágot, ez a kérdés. És akkor még nem beszéltünk a munkahelyi rivalizálásról, arról, hogy hány és hány, gazdagságot és hatalmat szimbolizáló tárggyal áldozunk a hatalom bálványának, mennyi pénzt dob ki az ember olyan dolgokra, amelyekről megmutatkozik, hogy én milyen hatalmas vagyok: nagy, drága autók, vastag arany nyakláncok, ékszerek, drága ruhák, a legújabb mobiltelefon, mind szimbólum, hogy gazdag és hatalmas vagyok.

A BÁLVÁNYIMÁDÁS FAJTÁI

A próféta beszél arról is, hogy az ég serege előtt is hajlongtak a jeruzsálemiek, ami alatt a napot, a holdat és a csillagokat kell értenünk. Tudjuk jól, hogy ezek mozgása, feltűnése, eltűnése alapján számították ki meghatározott módszerekkel azt, hogy kinek milyen napja, hete vagy éve lesz. Modern korunk nemcsak a horoszkóppal és az asztrológiával áldozik ennek a bálványnak, hanem mással is. Egyrészt úgy, hogy a természet egyes részeit már-már isteni imádatban részesítjük. Példa erre a már időnként betegesnek mondható természetvédő mozgalmak radikális tevékenysége, amelyek tagjai gyakran nem törődnek például az éhező emberekkel, vagy akár a háborúban vagy az egyszerű élet miatt árván maradt gyerekekkel, bezzeg ha meglátnak egy kóbor kutyát, aki elszökött otthonról, a gazdáját azonnal a bíróság elé rángatják. Van ilyen. Vagy gondoljunk arra, hogy hány ember imádja a kutyáját és a macskáját. Látjuk a problémát: jobban ragaszkodunk egy állathoz, minthogy az embertársainkkal való kapcsolatot keressünk. Nem azzal van a baj, ha óvjuk és szeretjük azt a világot, amit Isten nekünk adott, hanem azzal, ha ezt túlzott mértékben teszünk, és értékrendünket eldeformálja ez a ragaszkodásunk, ez az imádatunk.

Korunk másik, természettel kapcsolatos bálványa a tudomány lett. Ha napjainkban valamire azt mondják, hogy tudományos, vagy tudományos módszerekkel bizonyított, az előtt az emberek többsége térdet hajt, és elhiszi, hogy az úgy van. Számtalan embert csapnak be különféle kuruzslók úgy, hogy gyógymódjaikra azt mondják, hogy tudományos módszerekkel bizonyított a hatásuk, és az emberek bedőlnek. Miért? Mert hinni akarunk az emberi értelem és leleményesség csodálatos voltában, az emberben, nem? Mert a tudomány újabb és újabb utakat fedez fel, olyan módszereket talál meg, amivel megoldja az életünk problémáit, megváltoztatja az életet, megjobbítja azt. Csak egy a baj: az emberi szívet nem képes. Hiszünk abban, hogy a tudomány megold számunkra mindent, ebben akarunk bízni, mert ebben hiszünk, az emberben.

Még lehetne folytatni a bálványaink felsorolását, de inkább térjünk vissza az Igére, és nézzük meg, hogy milyen módon szoktuk ezeket a bálványokat imádni, mert erről is beszél a próféta, és ezeket is le akarja leplezni Isten: hogyan imádjuk bálványainkat.

Az első, amire Isten rámutat, az az, hogy a jeruzsálemiek titokban a Baál papok neveit emlegették, és őket keresték. Azért titokban, mert Jósiás király – tudjuk jól – betiltott minden bálványvallást. Ezek a papok különféle imákat mondtak a nép nevében, és közbenjártak Baálnál a nép érdekében. Mint isten és ember közötti közbenjárókban bíztak bennük az emberek, különbnek, szentebbnek tartották őket mindenki másnál, és őhözjuk fordultak. Ez azt jelenti, hogy embereket is bálványoztak, különbnek gondolták őket másoknál, és bűneik ellenére méltóknak találták arra őket, hogy megjelenhetnek isten előtt. Ez nem ugyanaz, mint amit Isten az Ószövetségben megparancsolt, hogy legyenek főpapok, akik bemutatják az áldozatok. Ők a bűneikre emlékeztették az embereket, ezt a Zsidókhoz írt levél megírja. Azok a főpapok Krisztus előképei voltak, de maguk is bűnösök, magukért is kellett áldozatot bemutatniuk. Az, hogy az emberek más ember közbenjárásában bíztak, Krisztus közbenjáró tisztségének meggyalázása. Ugyanis azt mondják ki ezzel a hitükkel, hogy ezek az emberek olyanok, mint Krisztus, közbenjárhatnak értünk az Atyánál. De nemcsak ezt mondják ki, hanem azt is, hogy Isten is megelégszik azzal a bűnös emberi étellel, amit az a pap él, akiben bízunk. Ezzel a tévhitünkkel Istent lerángatjuk a saját szintünkre, nem? Az élő Isten szentségéről, tökéletességéről, bűn iránti haragjáról nincs semmi fogalmuk az ilyen embereknek, és az Istent is hasonlóknak képzelik el magukhoz. Az ilyenfajta bál-

ványimádás igazából ember közbenjárásában hisz, ezért emberekbe veti bizalmát, az emberek nevét mondogatja, a Baál-papok nevét, nem az Urat hívja segítségül.

Napjainkban is elterjedt ez a nézet úgy, hogy valakinek az imádságát kell kérem, mert őt jobban meghallgatja Isten! Lelkészként számtalanszor fordulnak hozzánk is: tiszteletes úr, imádkozzon értünk, mert magát biztosan meghallgatja Isten. Nem mintha Jézus Krisztus ne jogosított volna fel mindannyiunkat arra, hogy az Ő nevében, az Ő közbenjárásával bátran forduljunk személyesen Istenhez, akit még mennyei Atyánknak is nevezhetünk. Pál apostol arra mutat rá, hogy nincs különbség ember és ember között, mindannyian bűnösök vagyunk, és csak Krisztus miatt, az Ő közbenjárásáért mondhatunk imádságot. Ezért mondja: *„Mert kicsoda különböztet meg téged? Mid van ugyanis, amit nem kaptál volna? Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekedel, mintha nem kaptad volna?”* (1Korinthus 4,7). A Zsidókhöz írt levél 7,27-ben pedig arra világít rá, hogy még az izráelita főpapoknak is kellett magukért bűnért való áldozatot bemutatniuk, mielőtt a nép nevében mutattak be áldozatot, mert ők is bűnösök voltak. A főpapok nem álltak elő azzal az igénnyel, hogy mi szentebbek vagyunk, mint ti, hanem bűnösök vagyunk, értünk is be kell mutatni az áldozatot. Nincs más közbenjáró, csak a bűntelen Krisztus! Aki emberekbe veti bizalmát, az Krisztust gyalázza meg, és azon Isten átka van, ahogyan a Jeremiás 17,5 mondja: *„átkozott az a férfi, aki emberben bízik”*. Ellenben *„áldott az a férfi ... aki nek bizodalma az Úr”* (Jeremiás 17,7). Nagy a különbség!

A második formája a bálványimádásnak az, amit azoknál ír le a próféta, akik az ég seregeit imádták. Ezt olvassuk felőlük: *„akik a háztetőkön az ég seregének hajlonganak”*. Miért a háztetőkön? Azért, mert azt gondolták, hogy minél magasabban vannak, kint a szabad ég alatt, az istenek annál jobban látják és hallják őket. Micsoda balgaság ez, Testvérek! A pogány ember saját vallásosságát mindig földi érzékszerveihez igazítja, ha én nem látok messzire, akkor isten sem lát, akkor közel kell menni őhozzá. Vagy az isten itt van, és nem ott, és aszerint imádják a bálványt.

Hányan gondolják ma is azt, hogy a földön az egyik hely különb a másiknál, mert az egyik hely szent, ahol Isten jobban jelen van, jobban meghallja az embert, a másik hely pedig nem ilyen. Az egyiknek pozitív kisugárzása van – így is szokták mondani –, a másiknak meg negatív, nem érezni az isteni erőket. Ezért sokan zarándokolnak el különféle helyekre, mert azt hiszik, hogy Isten előtt kedves dolog ez, vagy mert azt hiszik, hogy a hely történelme miatt közelebb érezhetjük magunkat Istenhez. Pedig maga az Úr beszélt erről, amikor a két kultuszhelyről szólt a samaritánus asszonnyal. Mi volt a samáriaiak kultuszhelye? A Garizim hegyén épített templom. És mi volt a zsidóké? A jeruzsálemi templom. És mit mond ezekről Krisztus? Hogy eljön az idő, amikor sem az egyik, sem a másik helyen nem imádják az Urat, mert Ő nem helyhez kötött, hanem Őt lélekben és igazságban kell imádni. Maga Salamon király is arra hívja fel a figyelmünket templomszentelő imádságában, hogy: *„Vajon gondolható-e, hogy lakozhatnék az Isten a földön? Íme az ég és az egeknek egei be nem foghatnak téged; mennyivel kevésbé e ház, amelyet én építettem”* (1Királyok 8,27). És bár mi, reformátusok is szentnek mondjuk templomainkat, de nem azért, hogy azokat bizonyos imádatban részesítsük, vagy mert azt gondolnánk, hogy azokban Isten jobban meghallgat minket. Azért szent a templom, mert célját tekintve valljuk, hogy szent, azaz az Úrnak van odaszánva, azt az épületet arra használjuk, hogy Istent közösen tiszteljük az istentiszteleteinken, és másra ne használjuk. Enyiben szent. Nem hallgat meg jobban Isten a templomban, mint azon kívül.

A BÁLVÁNYIMÁDÁS FAJTÁI

Isten nem egy helyet, hanem minket, embereket jelölt ki arra, hogy templomai legyünk, és a Szentlélek lakozzon bennünk, ahogyan arra az 1Korinthus 6,19 emlékeztet: *„Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szentléleknek temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok?”* Vagy a 2Korinthus 6,16-ban azt olvassuk: *„Vagy mi egyezése Isten templomának bálványokkal? Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, amint az Isten mondotta: Lakozom bennük és közöttük járok; és leszek nékik Istenük, és ők én népem lesznek.”* Nekünk a szívünket, és nem különféle helyeket kell megszentelnünk.

A bálványimádás harmadik formájáról ezt írja a próféta: *„hajlongnak, esküdven az Úrra, de esküsznek az ő Molokjukra is”*. Ezek azok az emberek, akik meg akarják őrizni a vallásosság látszatát, eljárnak keresztyén templomokba, magukat hívőknek mondják, de Isten nem egyedüli Úr az életükben, mert különféle babonásokban, rituálékban, bálványokban is hisznek. És ezek nem olyan bálványok, amelyek ne lennének toleránsak Istennel szemben. Ő, ők megférnek Isten mellett, ők nagyon jól elvannak egymás mellett. Ma is hányan mondják azt, hogy Krisna, Allah, Jézus elfér egymás mellett, vagy egyenesen azt mondják, hogy egy és ugyanaz az Isten. Mindeközben nem törődnek azzal, hogy mit mond Isten a Bibliában magáról, hogy Ő azt mondja, hogy Őt csak úgy lehet imádni és tisztelni, ahogyan az az Igében le van írva. Őt nem lehet a mi elképzeléseink szerint imádni és tisztelni. Mert Isten nem akar egy lenni a sok isten közül, hanem határozottan hirdeti, hogy Ő az egyetlen, és rajta kívül nincs más, és Ő féltőn szerető Isten, féltékenyen szerető (így is lehet fordítani ezt a szót). Ő nem fér meg mással együtt, mert a többi az nem isten, az teremtmény, az bálvány, nem méltó Őhöz. Akik össze tudják egyeztetni a Biblia Istentét különféle babonás rítusaikkal, szívük különféle kitalációival, azok valójában nem ismerik az élő Urat, mert ha ismernék, akkor tudnák, hogy rajta kívül nincs más isten, és Ő ezt nem tűri el tőlünk. Nem is mernek az ilyen emberek úgy bízni Istenben, ahogyan kellene. Miért? Mert félnek elhagyni bármilyen rituálét vagy bevált módszereiket – így nevezik babonáságaikat –, és nem mernek egyedül és kizárólag az Úrban bízni. Segítsen az Úr, de azért le is kopogom, mert ki tudja, az is jól jön, és félek, hogy mi lesz, ha elmarad, félek, hogyha elhagyom. Azért félünk, mert nem merünk egyedül az Úrban bízni, csak Őbenne.

A bálványimádás negyedik formája az, amikor valaki elhagyja az élő Istent – erről is beszél a próféta. Életének van egy időszaka, amikor látszólag az Urat szolgálja, Benne hisz. Eljár a gyülekezetbe, lehet, hogy sok jót is tesz, még az is lehet, hogy bibliaórát tart, de mindez csak látszat. Megtanulja, hogyan kell viselkedni a hívők között, és azt tökéletesen utánozza, még az imádságot is, és még magát is sikerül becsapnia, nem csak a gyülekezeti tagokat. De onnan látszik, hogy valójában nem újjászületett ember, hogy az életében eljön egy fordulópont, amikor valami más erősebbnek bizonyul Istennél, és azért az egy dologért, személyért, bálványért elhagyja Isten útját. Ezért mondja róla azt a próféta, hogy *„azokat is, akik elfordultak az Úr követésétől”*. A magvető példázatában Urunk figyelmeztet minket rá, hogy sokak életében mutatkozhat meg ez a megtévesztő kegyesség. Ott a növény, látszólag ott az élet, de nincs meg az igazi gyümölcs. Az emberi erőlködés eredménye megvan, de a Lélek gyümölcse nincs meg.

Végül, de nem utolsó sorban a próféta azokról is beszél, akik soha nem tudakoznak Isten felől, és nem keresik Őt – így mondja. Azaz olyan megkötözött emberekről van itt szó, akik teljesen bálványuk befolyása alatt állnak, és nem látják be,

hogyan lehetne nélkülük is élni, sokkalta jobb életet, mint a jelenlegi. Olyannyira eluralkodik az ilyen emberek szívében a bálvány, hogy még a kegyesség látszatára sem akarnak törekedni, hogy ők istenfélők. Nyíltan vallják, hogy én nem hiszek semmi-
ben vagy semmilyen Istenben, vagy én már mindenben csalódtam, és nem hiszek semmi másban, csak magamban, felfuvalkodnak, bölcsebbnek gondolják magukat mindennél, még Istennél is, és az Ő Igéjét megvetik, és megalégszenek saját magukkal úgy, ahogy vannak. Gyakran ez a fajta gőg nem mutatkozik meg az emberen, mert lehet, hogy magát az embert becsületesnek, jó szándékúnak látjuk, egy emberséges embernek, de mégis lelepleződnek az ilyenek, elég felhozni az istenkérdést előttük. Konkrétan kérdezzük meg tőlük, hogy hogy állsz te Jézus Krisztussal, kicsoda Ő a számodra, és akkor lehull a lepel, előjön a keménység, az ellenállás. Először finoman utasítanak vissza, aztán majdnem kivetkőznek magukból, a bőrükből, hogy hagyjál engem ezzel a témával, ez hülyeség, nem akarok ezzel foglalkozni. És lelepleződik a bálvány. Az „ártatlan” ember igazi természetét így láthatjuk meg. Olyan mélységes rabsága ez a bálványnak, hogy tényleg Isten szavának említésére – ki-
mondjuk, hogy Isten – az ember már dühbe jön. Ez nagy megkötözöttség.

Látjuk tehát, hogy hányféle módon tudjuk bálványainkat követni az élő Úr helyett, és mennyire rabjaivá tudunk azoknak lenni. Ezekről a bálványokról nem tudunk magunktól megszabadulni. Lehet, hogy Isten kegyelméből meglátjuk őket, lehet, hogy Isten kegyelmes és leleplezi, és megadja, hogy felismerjük, hogy ez bálvány, de tudjuk jól, mert érezzük, hogy nincs erőnk nemet mondani neki, még ha nem akarjuk, akkor is engedelmessé válunk neki, azt tesszük, amit nem akarunk. A próféta által Isten ítéletet hirdetett a bálványok miatt, de ez nem azt jelenti, hogy Istennek ez az egyetlen módja arra, hogy a bálványkérdést rendezze. Sőt! Azért hirdetett ítéletet Isten, mert az emberek elutasították az Ő szabadítását. Isten nem az ítélettel fordult először az emberekhez, hanem a szabadítás felkínálásával (erről a korábbi alkalmakon már beszéltem). Mert Isten az egyedüli Úr, aki meg tud minket szabadítani a bálványoktól. Az 1János 3,8-ban is azt mondja nekünk az apostol, hogy „*azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa*”. Máshol pedig mit hirdet evangéliumként a próféta? Krisztus azért jött, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessen. Tehát nem az a legnagyobb probléma az életünkben, hogy magunktól nem tudunk megszabadulni a bálványoktól, ez azért természetes, mert mi erőtlenekek és bűnösök és megkötözöttek vagyunk Krisztus nélkül. Nagyobb bűn az, hogy a felkínált kegyelmet és szabadítást elutasítjuk, és nem hiszünk abban, hogy Krisztus képes megszabadítani, ezt nem tartjuk igaznak, és nem benne bízunk, hanem magunkat próbáljuk különféle módokon megszabadítani, de nem fog menni, mert Krisztus az egyedüli Szabadító. Az ítélet azért jött Izráel fiaira, azért kellett meghirdetnie Sofóniásnak, mert az Úrnál készen állt a szabadítás, többször, számtalan alkalommal felkínálta azt és a megtérés lehetőségét, és ők mégis a bálványokat választották, és elutasították a szabadítást. Ezért jött az ítélet, és ezért jön a mi életünkben is az ítélet, ha nem hiszünk abban, hogy Krisztus a mi Szabadítónk. És mindezt nem azért mondja nekünk az Ige, hogy azt higgyük, mi jobbak vagyunk Izráel fiainál, hanem hogy alázattal engedjük, hogy az Úr megvizsgálja szívünket. Ebbe az igébe tükörként nézzünk bele, és magunkat lássuk meg elsősorban, ne másokat. Kérdezzük meg az Úrtól, hogy Uram, engem milyen bálvány tart fogta, és kérlek, leplezd le azt az én szívemben. Mert Isten ezért hozza elénk ezt az ígét, hogy elhiggyük, hogy mi is Krisztus szabadítása nélkül megkötözöttek vagyunk, mert csak az az igazán megszabadított ember, akit Krisztus szabadít meg. Ha Ő megvizsgál, leleplez

A BÁLVÁNYIMÁDÁS FAJTÁI

minket, akkor lehetőséget ad bűneink megbánására, a hűtlenség bevallására, hogy elfordultunk az élő Istentől, megadja a lehetőséget, hogy bocsánatát és szabadítását kérjük. Kívánom, hogy Isten segítsen minket ebben, hogy elhagyva a hiábavaló bálványokat, egyedül Őneki igyekezzünk élni és szolgálni, és egyedül Őbenne higgyünk, hogy Ő az igazi Szabadítónk a bálványoktól.

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked mennyei Édesatyánk, hogy amikor Ádám és Éva önmagát tette meg bálvánnyá, mert engedett a kísértésnek, amely azt mondta, hogy „*olyanok lesztek, mint az Isten*”, Te nem elfordultál tőlünk, és nem rögtön a kárhozatba vetettél bennünket, hanem megkerested őszüleinket, és az evangéliumot hirdetted: van, aki győzzön, van, aki a kígyó fejére taposson. És köszönjük Neked, Krisztus, hogy azért jöttél el, és ezt megmutattad számos teteddel, hogy szabadítást szerezzél. Mindazok a csodák, amelyeket véghez vittél, a betegségekből való megszabadítás, az ördögök kiűzése, a halálból való megszabadítás nem azért voltak, hogy látványossá legyenek és hírnevet szerezzenek Neked, hanem azért, hogy Rád mutassanak, mint egyedüli Szabadítóra. Köszönjük Neked, hogy a golgotai kereszten valóban ezt hirdetted, amikor azt mondtad a latornak: „*ma velem leszel a paradicsomban*”.

Urunk, kérünk, hogy leplezd le a mi szívünkben is mindazokat a bálványokat, amelyek uralkodnak rajtunk, amelyek meggátolnak abban, hogy Téged őszinte szívvel tiszteljünk, kövessünk és imádjunk. Kérünk, segíts, hogy ne áltassuk magunkat, hogy különbek vagyunk, adjunk a Te Igédnek igazat: szabadításodra van szükségünk.

Hálát adunk azért is, hogy rámutatsz, mi minden fontosabb az életünkben, mint Te. Nemcsak arról van szó, hogy a rangsorban máshova kerülsz, és valami Eléd kerül, hanem arról, hogy az életünknek van egyáltalán olyan területe, amelyből Téged kizárunk, vagy csak időnként veszünk Téged elő. Kérünk, szabadíts meg ettől, add, hogy teljes életünkben, annak minden idejében szolgáljunk Neked. Kérjük ehhez a Te szabadításodat. Látod mennyei Atyánk hányan fáradtak meg a bálványokkal való harcban, hányan keseredtek meg az erő csekély volta láttán. Te látod, mennyivel fájdalmasabb, amikor az ember látja, hogy rosszat tesz, és mégsem tud ellenállni. Kérünk, Te ajándékozz meg igazi szabadításoddal úgy, ahogyan csak Te tudsz, hogy az ne a felszínt érintse, ne a képmutatást jelentse, ne a cselekedetekben mutatkozzon csak meg, hanem a szívünk mélyén történjen szabadulás és szabadítás. Köszönjük Neked, hogy Te ma is ilyen hatalmas vagy. Könyörgünk, hogy áldj meg bennünket így, hogy Téged lássunk meg hatalmasnak minden helyzetben.

Könyörgünk beteg testvéreinkért, különösen azokért, akik a halál előtt állnak, erősítsd meg őket hitükben, Beléd vetett bizalmukban. Köszönjük, hogy ígéretedbe kapaszkodhatnak, és abba a reménységbe, hogy szemtől szembe megláthatnak mindannyian Téged.

Kérünk, áldd meg a családukkal töltött időt nyáron, akár szabadság idejében, akár munka mellett történik ez, áldj meg bennünket munkában, itt a gyülekezetben, vagy akkor, amikor egyedül vagyunk. Kérünk, hogy az egyedüllétben is hadd lássuk meg a velünk való jelenlétedet. És kérünk, hogy vezess minket magad felé, ha kell, figyelmeztess és ints, ha kell, bátoríts és erősíts, hogy Téged keressünk, és csak Hozzád forduljunk. Köszönjük, hogy irgalmas, kegyelmes vagy, és minket keresel kegyelmeddel.

Áldott legyen a Te háromszor szent neved!

Ámen.